

L' IDEAL

ERANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II-Núm. 73 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 cèntims

LLEIDA: divendres 16 de juliol de 1937.

Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

AL PRIMER ANY DE GUERRA, UN SOL CRIT:

Visca Catalunya! i Visca la República!

TEMES D'ACTUALITAT

El Congrés de Tortosa (1)

L'Esquerra ha celebrat recentment a Tortosa un Congrés que ha aplegat les seves forces a la circumscripció de Tortosa. Per la premsa, no sols de parit, ans també d'informació, hem pogut constatar amb goig el seu èxit esplendorós. Més de 150 pobles d'aquelles comarques del Priorat, de la Terra Alta, del Montsió i del Baix Ebre hi eren representats.

Tots aquells que havien temut o esperat la minva i fins la mort de l'Esquerra per efecte de la sotrogada revolucionària, poden comprovar llur error. Les esperances d'alguns enemics i les temences d'alguns amics s'esvaeixen alhora. L'Esquerra és viva, és puixant. L'Esquerra continua essent la força majoritària de Catalunya.

Ens plau que sigui així. I ens plau no solament pel nostre interès de militants del partit, ans encara pel nostre amor de catalans nacionals i per la nostra convicció d'homes d'idees. Ens plau que Catalunya mantingui la seva fidelitat als principis liberals, republicans i democràtics que són la seva tradició constant perquè formen part de la seva ànima.

L'Esquerra Republicana es nodreix de la saba catalana, de la saba del propi terrer. No és un partit d'ideari vagament universalista, fruit de modes exteriors, reflex de moviments de fora. No és una sucursal, ni d'Espanya, ni d'Europa. Té a Catalunya el seu centre. Es basa en la realitat catalana i s'inspira en els sentiments dels catalans.

L'estret esperit de classe i la tendència corporativa més o menys vermíssima de revolucionarisme, no podien fer gaire forat en les masses catalanes. L'ànima d'un poble amb personalitat pròpia com és ara el nostre,

no es capgira ni es deforma a cada moment per obra de les màquines de propaganda i de les agitacions de temporada. L'ànima del nostre poble té els seus caràcters permanents i aquets caràcters es troben avui principalment representats, en l'ordre polític, per l'Esquerra Republicana.

Catalunya és com era i com serà: un poble que estima per damunt de tot la llibertat dels homes. Un poble que admet i defensa i adopta si cal les noves formes del progrés humà, però que repel leix aquelles formes de fals progrés que, en vulnerar o amenaçar la llibertat humana, fereixen l'ànima catalana.

Un partit de multituds, catalanista, democràtic i obrerista: això és l'Esquerra Republicana. I com que, en ésser-ho, respon al profund sentiment dels catalans, aquests es mantenen fidels al partit en el poder i en l'oposició, en la pau i en la guerra. Mentre s'encenen i s'apaguen els focs d'encenalls, la vida de l'Esquerra es manté com una flama segura.

Ahir, Tortosa. Demà, Lleida. Aviat hi haurà ocasió de comprovar que a l'Occident de Catalunya, l'Esquerra segueix essent la gran força popular i democràtica, rectora de la vida política del nostre poble.

Tot un cas

Quan, per primera vegada, la C. N. T. entrà a formar part del Govern de la Generalitat, foren molts els sorpresos per la designació de certes persones per a càrrecs d'importància.

El més sonat de tots, fou, però, el que el Conseller d'Economia Joan Fàbregas, féu a favor de Marià Sala i Roure, al qual l'estupefacció que pot imaginar-se, donats els antecedents del subjecte en qüestió, se li conferia la facultat de signar xecs i altres documents de crèdit en nom del Conseller.

A Lleida això fou objecte de tota mena de comentaris, i gens falaguers pel Conseller Fàbregas. Es que la nostra gent no podia oblidar dues coses, cadascuna de prou significació i importància. La primera era que Marià Sala era un dretista terrible que mai no mancava a les processons, situant-se als llocs visibles. La segona és relacionada amb la «gestió» de dit «camarada» com a gerent de la sucursal lleidatana del Banc de Prèstecs i Descomptes, puix hi ha a Lleida molta gent que no podrà oblidar-ho mai. Basti dir que Marià Sala fou destituït de dit càrrec per la Direcció del Banc esmentat.

Com era possible que un home ferocement de dreta, que no defugia mai la polèmica amb el primer que es topava, arribés a ésser una figura de la C. N. T. i que donats els seus antecedents personals, pogués tenir un càrrec de tanta responsabilitat? En quin món vivíem?

No havíem sabut res més del subjecte en qüestió, i ens créiem que, en cessar la col·laboració de la C. N. T. en el Govern de la Generalitat, hauria tornat, com tants d'altres, a l'anonimat d'on no havia d'haver sortit.

Però qui fa un cove fa un cistell. Vet ací que aquests dies, la premsa de Barcelona ha publicat la notícia que el Juge senyor Jiménez Huertas ha interrogat delingudament al delingut Marià Sala i Roure, denunciat per la Conselleria d'Economia per defraudació de més de dos milions de pessetes. La declaració ha durat dos dies i assoleix més de trenta plects, i del seu resultat, segurament es tractarà en un sumari especial que donarà molt de joc.

Com l'afer està «sub-judice» ens abstenim de fer cap més comentari, en espera de les derivacions que tinguí.

La nova Economia

Fins fa unes setmanes, tota la premsa diària de Barcelona ens arribava en un camió, vora les onze del matí, el qual, per aprofitar el viatge, moltes

vegades retornava a Barcelona carregat d'altres paquets, cosa molt ben pensada.

Però això era massa bonic per a durar, en aqueixa reraguarda deixada de la ma de Déu. Ara les coses han canviat, en forma poc edificant. Passa el següent: hi ha dos diaris de Barcelona, que, cosa d'una hora abans que tota la premsa arribi, ells, els dos diaris, amb un taxi propi, s'avancen als altres i a les deu del matí ja els tenim ací. I encara un d'ells fa més: després de deixar el paquet de Lleida, segueix el viatge cap al front d'Aragó.

Naturalment, amb l'aviaesa de diaris que ara hi ha, la gent no té espera, i encara que els dos diaris esmentats no siguin els que tot el públic preferiria, n'hi ha una gran demanadissa, i en poca estona esgoten els exemplars. Fa pocs dies que El Diuivio denunciava aquest fet i es queixava de la competència deslleial que això representa per als demés col·legues, amb categoria de terregada. Moralment, l'afer és lleig, aviat es veu. Però penseu un moment en el seu aspecte econòmic, i veureu el que «ens costa» a tots aqueix tracte de favor dels nous rics de la revolució: compteu quilòmetres, benzina, personal i desgast de cotxes, i aviat podreu treure el resultat.

Que de quins periòdics es tracta? Sou molt curiosos, tan mateix. Però si us reca de saber-ho, pregunteu-ho a qualsevol quiosc de diaris.

Només us direm, a manera d'orientació, que els dos diaris esmentats són els més fermes defensors de l'economia planificada.

El gest de França

França manté la paraula donada. Cas exemplar i que hauria de fer escola.

Reconeixem l'energia que pressuposa l'esmentat gest, i l'agraïm com cal. Durant un any, les potències democràtiques han parlat. Durant un any, les potències feixistes han obrat.

(Segueix a la 2.ª plana)

(1) Retirat del número anterior per excés d'original.